

Entrevista: Studio Kôsen Manga espanyol de projecció internacional

Aurora García i Diana Fernández van signar ahir llibres ahir al Saló del Manga ■ MANOLO GARCÍA

“Els japonesos volen veure què podem aportar”

Carlo Gallucci
BARCELONA

Aquest any, el XIII Saló del Manga dedica una exposició a Studio Kôsen, un duo d'autors que publiquen obra arreu d'Europa (Espanya, Itàlia, Alemanya, Polònia...) i als Estats Units. La particularitat, però, és que no són japonesos. Aurora García i Diana Fernández són dibuixants nascudes a Madrid.

Quan van començar a dibuixar?

D.F.: Jo ho vaig fer una mica tard, als 14 anys, dibuixant historietes, no amb dibuixos solts. De petita preferia jugar a futbol.

A.G.: Jo sí que dibuixava. I, com que quan vaig arribar a l'institut no coneixia ningú, em divertia inventant històries. Poc després, amb un grup d'amics, vaig començar a jugar a rol amb aquestes històries que m'inventava i que, a més, il·lustrava.

I la decisió de passar a ser professional?

A.G.: Era l'any 98— teníem uns 18 anys— quan vam veure revistes de manga que publicaven dibuixants primerencs. Vam anar al Saló del Manga amb la carpeta sota el braç per parlar amb els editors, a veure si ens acceptaven alguna idea.

Se'n van sortir?

D.F.: Vam aconseguir aparèixer a la revista *Dokan*, que sortia a tot Espanya, i fins i tot a l'Amèrica Llatina. Ens va anar molt bé, i aviat vam treballar amb l'editorial Maníaco, publicant una història humorística sobre una estudiant dona-llop (*Garou-Chan*).

Ja es consideraven professionals?

D.F.: Encara teníem moltes coses per aprendre... Per exemple, les trames mecàniques [una capa adhesiva que serveix per fer tons grisos] eren un misteri per a nosaltres. Com es feien servir?

A.G.: I quan ho vam descobrir, el que no sabíem era on trobar-ne... Ens faltava ex-

periència, i només fèiem un còmic per Saló. Treballàvem a més de dibuixar, i el ritme de publicació va fer que la nostra evolució fos lenta.

¿Creuen que gaires dibuixants no japonesos poden obrir-se pas en el món del manga?

D.F.: Sí, els japonesos s'estan obrint, tenen ganes de veure què els podem aportar. Ara organitzen premis com el “Nobel del manga”, per a obres estrangeres, o el de Kodansa, on no hi poden participar japonesos!

A.G.: Però l'experiència és, altre cop, un element clau. Publicant com un japonès, fent 200 pàgines en un any, l'estil d'un es perfecciona molt de pressa. Amb els ritmes de fora, l'evolució és lenta... Per millorar, la clau és la perseverança, seguir treballant i no rendir-se.

Com van anar seguint?

D.F.: Com que publicàvem poc i havíem de fer diners, vam dedicar-nos a fer il·lustracions i fins i tot vam treballar fent *hentai*, manga pornogràfic... Però treballàvem dia a dia i vam anar millorant.

Saihôshi i Stallion, les seves últimes obres, són de gènere yaoi (històries d'amor homosexual). Per què els interessa aquest gènere?

A.G.: Vam oferir a l'editorial la classe d'història que demanava.

D.F.: Es deia Yaoi Press. Això et pot donar alguna pista...

A.G.: Però ara ja és hora de tocar nous temes. El gènere et limita el públic i quines històries pots explicar.

Per exemple?

D.F.: Si volem fer una història on ningú s'embolica amb ningú o protagonitzada per una noia, no ho podem fer amb *yaoi*.

A.G.: El que ens agradaria és poder fer història i, si volem, donar-li un toc *yaoi*, o un toc *yuri*, que és el mateix però amb dones... O heterosexual! I tothom content. ■

Espectacles en breu

TEATRE

L'adaptació de '2666' es podrà veure a Xile i Madrid

L'adaptació teatral de la novel·la de Roberto Bolaño *2666*, escrita i dirigida per Àlex Rigola, es podrà veure a Santiago de Xile entre el 25 i el 29 de gener del 2008. Posteriorment anirà a Madrid, entre el 22 de febrer i el 2 de març, i a les ciutats de Las Palmas, Múrcia i Granada. Presentada al passat Festival Grec, *2666* està dividida en cinc espectacles, que es podran veure entre el 8 i el 25 de novembre a la Sala Fabià Puigserver del Teatre Lliure.

MÚSICA

Led Zeppelin retarda 15 dies el seu retorn per un accident

La reunió del grup Led Zeppelin en un concert previst per al 26 de novembre s'ha hagut d'ajornar dues setmanes perquè el guitarrista, Jimmy Page, s'ha fracturat un dit. L'esperat retorn de la banda tindrà lloc el 10 de desembre, en un concert que servirà per homenajar el fundador d'Atlantic Records, Ahmet Ertegun. Page s'ha mostrat “frustrat” per aquesta lesió, que l'obliga a fer repòs durant tres setmanes. No s'ha precisat quin dit s'ha fracturat ni com s'ha produït l'accident. Jimmy Page i el baixista John Paul Jones no havien tocat junts des del 1988.

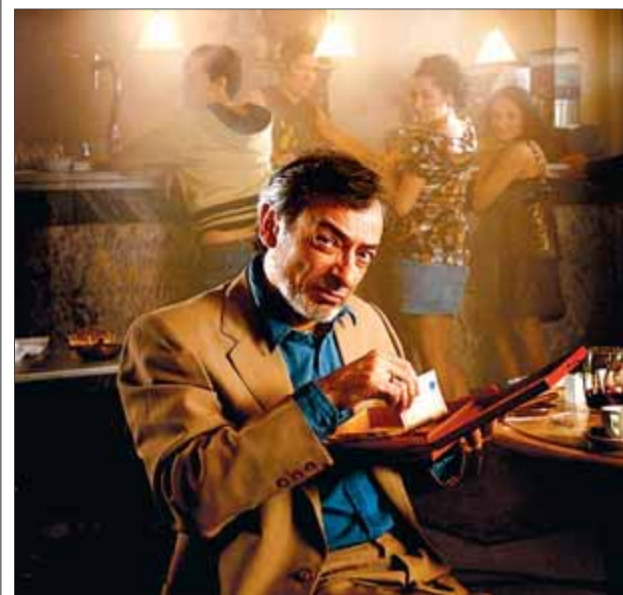
CINEMA

La Mostra de Cinema Africà homenatja la primera directora

La XII Mostra de Cinema Africà de Barcelona, que es fa entre el 8 i el 14 de novembre, retrà homenatge a Safi Faye, la primera dona del continent a dirigir una pel·lícula, el 1975. Faye serà a Barcelona per presentar una retrospectiva de la seva obra. També s'homenatjarà el senegalès Ousmane Sembene, mort recentment, i es convidarà un grup de documentalistes del mateix país gràcies a un conveni de formació.

Crítica* teatre

Francesc Massip

Boris Ruiz és l'eix d'aquest 'El senyor Perramon' que està en cartell al Teatre Romea ■ DAVID RUANO

Apoteosi del tòpic

L'habilitat de Sagarra per posar-se el públic a la butxaca excel·leix en aquesta seva versió de *L'avar* de Molière ben acomodada a una realitat catalana que tots els tòpics més rebregats han revestit de garrepa. És clar que l'argument es remunta a Plaute i és universal, sobretot avui, quan els coquins escanyapobres s'escampen com una taca d'oli afavorits per l'individualisme consumista i l'afany acumulatiu (i especulatiu), i ens els trobem arreu desconfiats i recelosos. Per això encara descorda la riallada aquest prototipus de ronyós aferrat a la caixa dels diners, particularment en mans d'un Boris Ruiz que com un atlant duu tot el pes de la representació, i escampa una frenètica activitat engrescant l'espectador mentre baixa a la platea o apareix en una llotja.

La posada en escena no és cap meravella, i fins i tot cau en detalls d'incomprendible mal gust, però ningú no pot negar la seva eficàcia de cara al gran públic. L'espai de la ficció és el cafè d'una societat obrera (La Concòrdia) del segle XIX que regenta l'avar i per on passa tothom, amb barra, futbolí, armari de trofeus i un teatral al fons. El jardí on

amaga els diners és a la fosca platea. L'obra flueix, entreté i enriola, amb pensades escèniques francament hilarants com l'enfrontament entre l'avar i la filla (eficaç Carme Poll) mitjançant un pal de fregar que s'arrabassen mútuament a cada rèplica, o el dinar amb mitja tomata i una finíssima làmina d'embotit sobre la llesca de pa perquè, ja se sap, una taula ben parada és com un patíbul, o el fet que abans del fulminant desenllaç els distints personatges són lligats a una cadira i acompleixen les accions i els diàlegs a saltirons

Boris Ruiz, com un atlant, duu tot el pes de la representació

encartonats. Per llogar-hi cadires! Després ve l'espectec dels reconeixements que aboquen els conflictes a resolucions a gust de tothom i una nevada de bitllets inunda el complaent pati de butaques.

*
El senyor Perramon, DE JOSEP M. DE SAGARRA, AMB BORIS RUIZ. TEATRE ROMEA, 31 D'OCTUBRE.

100 anys
t'esperen!

EXPOSICIÓ
L'Institut d'Estudis Catalans,
1907-2007. Un segle de cultura
i ciència als Països Catalans

Seu de l'IEC
Carrer del Carme, 47, de Barcelona

De dilluns a dissabte, de 10 a 19 hores. Diumenges i festius, de 10 a 14 hores. Fins al 16 de desembre.

Visites guiades
De dilluns a dissabte, a les 12 i a les 17 hores

Visites guiades concertades
Tel. 932 701 621
A/e: informacio@iec.cat

Tota la informació a:
www.iec.cat

Institut
d'Estudis
Catalans

IEC cent anys 1907-2007